

Arrest

nr. 59 162 van 1 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 29 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 7 december 2009 het Rijk binnen en diende op 8 december 2009 een asielaanvraag in. Op 26 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 5 Meskeram 1982 [volgens de Ethiopische kalender (hierna EK)] oftewel 15 september 1989 te Kedi, Werabi. U groeide daar op en liep er school. Op uw vijftiende werd u uitgehuwelijkt aan een oudere man, K. F. U was zijn vierde vrouw. Na een tweetal jaar liep het huwelijk mis en werd u verstoet door uw echtgenoot. Uw familie vond dat u hen ten schande had gemaakt. U ging alleen wonen en begon als vrijwilliger te werken voor de 'Ethiopian Women Lawyers Association'. U deelde pamfletten uit met betrekking tot de rechten van vrouwen en nam ook deel aan infosessies die aan de vrouwen gegeven werd op openbare

plaatsen. Dit was overigens de manier waarop u zelf in contact gekomen was met de organisatie. Op 6 januari 2009 (28 Tahisas 2001 EK) werd de organisatie stopgezet door de autoriteiten omwille van de banden die de organisatie had met de 'Ethiopian Human Rights Association'. De autoriteiten waren er van overtuigd dat de organisatie banden had met Kinejit, een politieke oppositiepartij. Op 20 januari 2009 (12 Tir 2001 EK) werd uw huis doorzocht door de politie. Ze vonden pamfletten van de Ethiopian Women Lawyers Association in uw huis. U werd aangehouden. Ook de andere medewerkers van de organisatie werden aangehouden. U werd opgesloten in een cel van het 'Lera police station'. U werd meermaals ondervraagd. Op 4 februari 2009 (27 Tir 2001 EK) werd u terug vrijgelaten. U werd gewaarschuwd dat ze u in het oog zouden houden. U was bang en besloot naar uw oom in Addis Abeba te gaan. U kwam bij uw oom aan op 26 februari 2009 (19 Yekatit 2001 EK). U vertelde uw oom wat er gaande was. U mocht bij hem blijven. U wilde uw studies verder zetten daar u die voor uw huwelijk had moeten onderbreken. Hiervoor ging u zich registreren bij de lokale autoriteit (kebele). U kreeg daar te horen dat u een attest nodig had van de kebele waar u voordien woonde. Op 5 maart 2009 (26 Yekatit 2001 EK) keerde u terug naar Kedi om dit attest te halen. U kreeg een afspraak op 26 maart 2009 (17 Megabit 2001 EK). Toen u zich daar die dag ging aanmelden kreeg u te horen dat ze wisten dat u in Addis Abeba geweest was en dat ze wisten dat u bij organisaties geweest was. U wist niet wat ze bedoelden. U werd wederom gevangen genomen. Uw familie kwam dit te weten en slaagde er in met de hulp van de imam u op 6 april 2009 (28 Megabit 2001 EK) vrij te krijgen. Ditmaal waren er wel voorwaarden verbonden aan uw vrijlating. U mocht Kedi niet verlaten en moest zich maandelijks komen aanmelden. Omdat u geen inkomen had zag u zich genoodzaakt terug bij uw familie te gaan wonen. Zij zagen u nog steeds als een rebel en vonden dat u schande over de familie had gebracht. U vond het emotioneel zwaar te horen dat uw familie zo over u dacht. U hield het zo een tweetal maanden uit en besloot toen terug naar uw oom in Addis Abeba te gaan. U vertelde uw oom wat er gaande was. Hij zei dat u niet bij hem kon blijven omdat ze u daar meteen zouden komen zoeken. Uw oom bracht u onder bij een vriend van hem, Nuri. Op 10 november 2009 (1 Hidar 2002 EK) reisde u naar Kenia. Van 13 november 2009 tot 6 december 2009 (4 Hidar 2002 EK tot 27 Hidar 2002 EK) bleef u in Nairobi. Op 6 december 2009 (27 Hidar 2002 EK) reisde u van Kenia naar België waar u op 7 december 2009 (28 Hidar 2002 EK) toekwam. De volgende dag vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde het land ontvlucht te zijn omdat u vervolgd werd door de Ethiopische autoriteiten omwille van het feit dat u als vrijwilliger voor de 'Ethiopian Women Lawyers Association' (EWLA) werkte.

Er dient echter opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent uw werk als vrijwilliger voor de EWLA totaal niet geloofwaardig zijn. Zo stelde u dat u voor de EWLA werkte in hun kantoor in Kedi (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 5 augustus 2010, hierna CGVS, p.2). U wist echter niet waar elders in Ethiopië de EWLA nog kantoren heeft (zie verhoorverslag CGVS, p.3). U beweerde dat M. P. de directrice was van de EWLA in Kedi en zei niet te weten wie de nationale voorzitter was van de EWLA (zie verhoorverslag CGVS, p.3 en documentatie in het administratieve dossier). U zei dat de organisatie zich bezighield met het informeren van de mensen over traditioneel schadelijke praktijken maar kon niet zeggen of de organisatie naast het informeren van vrouwen over hun rechten nog andere hoofdactiviteiten had (zie verhoorverslag CGVS, p.3). U kon niet zeggen met welk doel de organisatie opgericht werd (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U stelde dat de organisatie een symbool heeft maar kon zich niet herinneren hoe dit symbool eruit zag (zie verhoorverslag CGVS, p.3). U situeerde het begin van uw problemen omwille van uw werk bij de EWLA in de periode Tir – Tahesas 2001 EK, volgens u de periode dat de organisatie stopgezet werd door de Ethiopische autoriteiten. Uit de beschikbare informatie komt echter naar voor dat de tijdelijke stopzetting van de EWLA door de autoriteiten gebeurde in september 2001 Gregoriaanse kalender en niet Ethiopische kalender zoals u beweerde, wat zou willen zeggen dat deze problemen zich voordeden rond januari- februari 2009 (zie documentatie in het administratieve dossier). Aangezien u beweerde dat u van 2004-2005 (1997 EK) tot december 2008 (Tahesas 2001 EK) als vrijwilliger voor de EWLA werkte en aangezien uit uw verklaringen duidelijk naar voor komt dat u zich sterk in de organisatie interesseerde omdat ze u voordien geholpen hadden toen u zelf in een gedwongen huwelijk gevangen zat, mag van u verwacht worden dat u toch in minimale mate op de hoogte bent van het reilen en zeilen binnen de organisatie EWLA evenals van waarmee de organisatie te kampen kreeg, hetgeen helemaal niet het geval bleek te zijn. Bij gevolg kan er dan ook

geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw werk als vrijwilliger voor de organisatie.

Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent uw activiteiten voor de EWLA kan bij gevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan de verklaringen die u aflegde betreffende de uit uw activiteiten voor de EWLA voortvloeiende vervolging door de Ethiopische autoriteiten.

U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw identiteitskaart van Ethiopië (uitgegeven op 25 september 2008, 15 Meskerem 2001 EK) en een politieconvocatie (dd. 23 oktober 2009, 13 Tikemet 2002 EK) voor. Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Uw identiteit wordt hier immers niet meteen in twijfel getrokken. Van de door u voorgelegde politieconvocatie kan slechts gezegd worden dat dit document, om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund dient te worden door geloofwaardige verklaringen hetgeen, gelet op het voorgaande, in casu niet het geval is. U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan dat *“Het beroep is gegrond op een schending van de materiële motiveringsverplichting. De motivering van de bestreden beslissing bevat een aantal beoordelingsfouten, en dit heeft tot gevolg dat de aangevoerde motieven de beslissing niet kunnen dragen.”*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster beweert Ethiopië te hebben ontvlucht omdat ze er vervolgd werd omwille van haar activiteiten voor *“The Ethiopian Women Lawyers Association”* (EWLA). De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters beweerde engagement voor EWLA omdat haar verklaringen dienaangaande niet kunnen overtuigen, en derhalve evenmin haar beweerde problemen die hieruit zouden voortvloeien.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoekster legt een identiteitskaart neer ter adstructie van haar identiteit, en een politieconvocatie als bewijs van haar voorgehouden vervolging. Bij het verzoekschrift legt ze tevens een internetartikel getiteld *“Ethiopian Law Curbs Promotion of Rights, Critics Say”* neer.

3.3.1. Verzoekster laat na haar reisweg aan te tonen, terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Aangezien het een feit van algemene bekendheid is dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten is het immers niet geloofwaardig dat verzoekster illegaal kon reizen zonder zelfs de naam te kennen die vermeld wordt op het vals paspoort waarmee ze reisde (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat ze ten tijde van de ingeroepen feiten, in Ethiopië was.

3.4. Verzoekster staft de kern van haar asielrelaas niet, met name haar huwelijk en scheiding/verstoting, terwijl haar (gedwongen) huwelijk de aanleiding was en de drijfveer voor haar interesse in vrouwenrechten en activisme voor een mensenrechtenorganisatie. Verzoekster schiet dan ook tekort in haar medewerkingsplicht. Verder is het onaanvaardbaar dat verzoekster ook geen enkel stuk neerlegt dat haar tewerkstelling voor de EWLA staft. Voor zover verzoekster jarenlang voor een NGO heeft gewerkt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij dit staft aan de hand van allerlei documenten. Zelfs indien verzoekster geen officieel werknemer was maar wel een sporadisch betaald vrijwilliger (zie CGVS-verhoor, p.2 *“kreeg geen salaris maar ik hielp hen en als ze wat geld hadden betaalde ze me een beetje”*), dan nog kan niet overtuigen dat zij haar engagement niet kan objectiveren. Dit klemmt temeer nu haar verklaringen dienaangaande evenmin overtuigen en verzoekster evenmin een advocaat was.

3.4.1. Verzoekster erkent dat ze *“niet alle vragen die haar gesteld werden m.b.t. de EWLA, wist te beantwoorden”* maar meent anderzijds *“dat zij wel degelijk veel wist te vertellen over de activiteiten van de EWLA”*. Verzoekster voert aan dat *“Op de vraag met welk doel de organisatie EWLA opgericht werd (verhoor C.G.V.S., blz. 7 onderaan), heeft verzoekster geantwoord dat de hoofdbedoeling was de rechten van de vrouwen te bespreken”*. Verzoekster wijst op algemene informatie toegevoegd aan het dossier waarin wordt gesteld *“The Ethiopian Women Lawyers Association was established to defend and promote the rights of women as provided for in the Ethiopian Constitution”* en argumenteert dat *“Dit is precies wat verzoekster verklaard heeft. De bewering in de bestreden beslissing (blz. 2, midden) dat verzoekster niet kon zeggen met welk doel de organisatie was opgericht geworden, kan bijgevolg totaal niet bijgetreden worden, zoals blijkt uit de door het C.G.V.S. zelf voorgelegde documentatie. Verzoekster heeft het doel van de organisatie perfect verwoord”*. Verweerder *“repliqueert dat uit het artikel dat in het administratieve dossier steekt, inderdaad blijkt dat de EWLA werd opgericht om de rechten van de vrouw in Ethiopië te verdedigen en te promoten, zoals door verzoekster werd weergegeven tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal”* doch wijst er tevens op *“dat dit motief niet als enige door de Commissaris-generaal werd opgeworpen om de activiteiten van verzoekster voor de EWLA in twijfel te trekken.”*

3.4.2. Uit het gehoorverslag blijkt dat toen verzoekster gevraagd werd *“Weet je met welk doel de organisatie EWLA opgericht werden?”* zij antwoordde *“Voor zover ik weet was in onze area het hoofddoel de rechten van vrouwen te bespreken en [dat] waren de problemen bij ons”* (gehoorverslag CGVS, p.7). Indien verzoekster derhalve correct antwoordde dat de organisatie beoogde vrouwenrechten te bespreken, wat niet kan verbazen nu dit de kern uitmaakt van haar asielrelaas, kan hieruit bezwaarlijk enige band tussen verzoekster en de organisatie worden afgeleid. Verzoekster kon immers de doelstellingen van de partij niet nader toelichten, en toen dezelfde vraag haar opnieuw werd gesteld antwoordde ze *“Weet ik niet”*. Verzoekster biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor de overige onwetendheden en hiaten in haar verklaringen. Voor zover verzoekster een overtuigde activiste was voor de EWLA die jarenlang actief was voor deze NGO, en door de Ethiopische autoriteiten als een dermate groot gevaar wordt beschouwd dat ze meermaals gearresteerd werd en uiteindelijk diende te vluchten naar het buitenland, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij de EWLA uitvoerig kan toelichten en een navenante kennis aantoonde van de werking ervan, minstens kan aantonen dat haar kennis of activiteiten inderdaad staatsgevaarlijk konden beoordeeld worden door de Ethiopische autoriteiten. Het is dan ook niet ernstig dat zij als directrice (zoals ter terechtzitting gesteld) of administratief medewerkster (zoals uit het administratief dossier blijkt) onbekend kan zijn met fundamentele gegevens als de activiteiten van de

NGO, namen van leidinggevende figuren, het symbool van de organisatie, plaatsen waar de NGO kantoren had, etc. Verzoeksters vage verklaringen zijn dan ook onvoldoende om hieruit een doorgedreven interesse in vrouwenorganisaties aan te tonen, laat staan opvallende en intense activiteiten aannemelijk te maken. Verzoeksters profiel als activiste voor vrouwenrechten is geenszins aannemelijk, noch de hieruit afgeleide vervolging door de Ethiopische autoriteiten.

3.4.3. Uit de informatie die verzoekster neergelegd heeft blijkt dat het Ethiopische parlement 6 januari 2009 een wet heeft goedgekeurd die NGO's verbiedt om meer dan 10 percent van hun budget te putten uit buitenlandse investeringen. Voorstanders van deze wet argumenteren dat de wet uitsluitend beoogt non-gouvernementele activiteiten te regulariseren en de financiering lokaal te houden, maar tegenstanders menen dat de wet verkapte politieke repressie beoogt en de activiteiten van NGO's aan banden zal leggen. Verzoekster argumenteert verder dat ze *"bijgevolg volledig correct"* was *"toen zij verwees naar de datum van 28 Tahisas 2001 (EK) of 6 januari 2009 (GK). De bestreden beslissing verwijst naar informatie waaruit blijkt dat de activiteiten van de EWLA ook reeds in 2001 (GK) geschorst geweest waren. Dit is best mogelijk, doch dit is lange tijd vóórdat verzoekster actief was voor de EWLA en overigens totaal niet relevant. Tijdens haar verhoor verwees verzoekster naar de datum van 28 Tahisas 2001 (Ethiopische kalender) (of 6 januari 2009 Gregoriaanse kalender), datum van de wet die tot gevolg had dat de activiteiten van de EWLA werden stopgezet. Verzoekster was tot op de dag correct toen zij naar deze wet verwees. Dat de activiteiten van de EWLA acht jaar voordien ook reeds eenmaal geschorst geweest waren, verandert hieraan niets en is, zoals reeds gezegd, irrelevant."*

3.4.4. De door verzoekster aangebrachte informatie heeft geen betrekking op de specifieke NGO waarvoor ze beweert actief te zijn geweest. Wel kan aangenomen worden dat de wet van januari 2009 de financiële armslag van de EWLA ernstig kan aantasten en hiermee de hoeveelheid aan activiteiten wordt beperkt. Voorts kan uit het administratief dossier enkel blijken dat de Ethiopische autoriteiten erkennen dat de EWLA een legale organisatie is en ze activiteiten kon ontwikkelen, ook al werd ze tien jaar geleden aangesproken op haar beleid (zie Cedoca-informatie). Nergens uit de informatie in het administratief dossier noch in deze toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de EWLA in verband gebracht wordt met de oppositiepartij Kinijit. Voorts kan worden opgemerkt dat Indien verzoekster aantoonde dat deze -voor de niet-gouvernementele werking- belangrijke wet effectief werd gestemd, ze niet aantoonde dat *"de activiteiten van de EWLA werden stopgezet"*. Evenmin wordt aangetoond dat de EWLA door de wetwijziging in diskrediet kwam of door de regering specifiek werd gevisieerd aldus evenmin dat de leden van deze organisatie in de negatieve aandacht kwamen. Verzoekster toont aldus niet aan dat personen die vooraan lopen in deze vrouwenbeweging, of zoals zijzelf sporadisch zouden meewerken -in zoverre al geloofwaardig- in de negatieve aandacht kwamen van de Ethiopische overheid. Dat verzoekster als vrijwilligster uitzonderlijk wel problemen kreeg omwille van activiteiten voor een vrouwenorganisatie kan dan ook, gezien haar ongeloofwaardig profiel, niet overtuigen.

3.5. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen de neergelegde politieconvocatie verkeerd heeft ingeschat omdat het CGVS zich op foute landeninformatie steunde en *"blijkbaar niet op de hoogte [was] van het bestaan van de wet van 28 Tahisas 2001 (Ethiopische kalender) (of 6 januari 2009 Gregoriaanse kalender), wet die tot gevolg had dat de activiteiten van de EWLA werden stopgezet. Indien dit wél het geval geweest ware, zou men de verklaringen van verzoekster anders ingeschat hebben, en zou men m.b.t. de politieconvocatie niet gesteld hebben dat deze convocatie niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen"*.

3.5.1. Aan de politieconvocatie kan echter bezwaarlijk enig geloof worden gehecht. Immers de inhoud van de politieoproeping komt bijzonder onprofessioneel voor. Zo is de geadresseerde, verzoekster *"waar ze zich ook mag bevinden"*, leest de politiechef een morele les, geeft hij af op het voormalige regime en beweert dat zijn eigen regering wordt gedwarsboomd door *"oppositiepartijen met geheime agenda's"*. Dergelijke subjectief taalgebruik zonder het vermelden van de noodzakelijke objectieve gegevens (data, feiten, aanklacht, eventuele inbreuken) tast de authenticiteit van het stuk fundamenteel aan. De CGVS heeft er daarbij terecht op gewezen dat dergelijke stukken om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook dienen te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is. Verzoeksters hypothetische opmerkingen in dit verband in het verzoekschrift doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekster vraagt *“Totaal ondergeschikt”* dat *“haar de subsidiaire beschermingsstatus zou verleend worden, zoals voorzien door art. 48/4 van de Vreemdelingenwet”* en beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK